RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 118.340 van 14 april 2003
in de zaak A. 101.265/XIV-2420.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat N. VAN OVERLOOP,
kantoor houdende te 9040 GENT,
Halvemaanstraat 7

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Slowaakse nationaliteit, op 5 maart 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 februari 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 8 juni 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 februari 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 2 april 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 30 januari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 maart 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DE COTTE, die loco advocaat N. VAN OVERLOOP verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F DE NEVE, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 22 maart 2000 en zich vluchteling verklaart op 23 maart 2000; dat op 8 juni 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 9 februari 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt luidt:

> "Uit haar verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 31 mei 2000 en uit haar verzoekschrift tot dringend beroep blijkt dat betrokkene, een Slowaaks staatsburger van Slowaakse origine, sinds 1998 een relatie heeft met XXX , een Slowaaks staatsburger van Roma-origine. Na één jaar verkering zou betrokkene haar ouders op de hoogte gebracht hebben van deze relatie. Betrokkene zou toen door haar ouders uit het huis zijn gezet en zou voor één nacht gaan slapen zijn bij een vriendin. Betrokkene zou hierna een woonplaats gevonden hebben waar zij één maand zou verbleven hebben. Ondertussen zou betrokkene samen met haar vriend naar een woning gezocht hebben. Omwille van de origine van haar vriend zou hen dit telkens geweigerd zijn totdat ze een flat zouden gevonden hebben in de XXX Betrokkene zou er verbaal en fysisch zijn aangevallen door haar buren. Op 27 februari 2000 zouden vijf buren hun flat zijn binnengedrongen en zouden ze betrokkenes vriend in elkaar hebben geslagen. Betrokkene, die drie maanden zwanger zou zijn geweest, zou in paniek geraakt zijn en zou een miskraam gekregen hebben. De hele inboedel van het flat zou vernietigd zijn door deze buren. Na drie dagen hospitalisatie zou betrokkene, samen met haar vriend, klacht hebben ingediend bij de politie. De politiemannen zouden betrokkenes medicijn afgenomen hebben en zouden de deur voor hun neus dicht gedaan hebben. Op 22 maart 2000 zou betrokkene samen met haar vriend naar België gekomen zijn, waar ze de volgende dag hun asielprocedures startten. Betrokkene is in het bezit van haar paspoort, haar identiteitskaart en een bewijs van samenwonen met haar vriend dd. 20 maart 2000.
>
> Betrokkene werd door het Commissariaat-generaal tot drie maal toe de mogelijkheid geboden (op 9 oktober 2000, op 9 november 2000 en op 11 december 2000) de motieven van haar asielaanvraag nader uiteen te zetten. Aangezien betrokkene hieraan geen gevolg gaf en telkens een medisch attest liet overmaken, lijkt het de Commissaris-generaal niet langer opportuun betrokkene opnieuw uit te nodigen en wordt betrokkenes asielaanvraag beoordeeld op basis van de elementen aanwezig in het administratief dossier.
>
> Uit betrokkenes verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en in haar verzoekschrift tot dringend beroep, blijkt dat zij tegenstrijdigheden vertonen met de verklaringen die haar vriend XXX op het Commissariaat-generaal aflegde. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid ervan ondermijnd. Met betrekking tot hun verblijfplaats nadat betrokkene door haar ouders was aan de deur gezet, verklaarde betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken (pt. 42) dat zij niet bij haar vriend kon gaan wonen omdat zijn ouders zich hiertegen zouden verzetten en dat ze daarop op zoek gingen naar een woning waar ze beiden konden samenwonen maar dit onmogelijk bleek omdat overal waar haar vriend verscheen ze werden geweigerd omwille, van zijn origine. Betrokkene verklaarde uiteindelijk alleen op zoek te zijn gegaan naar een woning. In haar verzoekschrift tot dringend beroep verklaarde betrokkene verder na één dag een woonplaats te hebben gevonden waar zij voor één maand ging wonen. Betrokkenes vriend stelde daarentegen voor het Commissariaat-generaal (p. 5-6) dat ze, nadat betrokkene voor één nacht elders was gaan slapen toen ze uit haar huis was gezet, samen

zijn gaan wonen op diverse hotels. Met betrekking tot het tijdstip waarop ze in de Popradzka straat 72 zijn gaan samenwonen verklaarde betrokkene in haar verzoekschrift tot dringend beroep dat ongeveer een maand later de buren hen begonnen verbaal en fysisch aan te vallen. Betrokkenes vriend daarentegen stelde (CGVS p. 6) enkel dat ze toen beledigd en bedreigd werden maar maakte geen melding van fysische aanvallen op hen. Met betrekking tot het incident van 27 februari 2000 toen betrokkenes vriend door enkele buren in elkaar werd geslagen waarna betrokkene een miskraam kreeg stelde betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken (pt. 42) dat de gehele inboedel van het flat toen werd vernietigd, terwijl haar vriend verklaarde (CGVS p. 8) dat er toen enkel een lamp werd vernield en niets meer. Met betrekking tot hun klacht bij de politie verklaarde betrokkene in haar verzoekschrift tot dringend beroep dat de politiemannen toen REGRES (een medicijn) van hen afnamen en voor hun neus de deur dicht deden. Betrokkenes vriend echter stelde voor het Commissariaat-generaal (p. 9) dat de politie hen meedeelde de zaak te zullen onderzoeken en dat ze terug zouden worden opgeroepen. Hij maakte voor het Commissariaat-generaal geen melding toen problemen te hebben ondervonden met de politie.

De vaststellingen zijn van die aard dat er geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan betrokkenes asielrelaas.

De door betrokkene neergelegde documenten wijzigen niets aan hetgeen hierboven werd uiteengezet aangezien betrokkenes paspoort en identiteitskaart louter persoonsgegevens bevatten en aangezien het bewijs van samenwonen met haar vriend geen verder informatie levert over de vervolgingen die betrokkene verklaarde te hebben ondergaan.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 8 juni 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”.

2. Overwegende dat de verzoekende partij volgende middelen aanvoert die als volgt luiden:

“Rechtsmisbruik - bevooroordeelde aanpak van de zaak

De Conventie van Genève had en heeft tot doel bescherming te verlenen aan mensen die vervolging vrezen, omwille van o.a. hun afkomst, en die geen bescherming van hun eigen staat kunnen krijgen.

Dit betekent dat alle asielaanvragen grondig moeten onderzocht worden en dat daarbij rekening moet gehouden worden met de algemene situatie in het land van herkomst.

De vervolging, het geweld en het racisme tegenover de zigeuners is een feit. Dit wordt alom erkend als een feit.

Zowel op de dienst Vreemdelingenzaken als bij de C.G.V.S. wordt daar geen rekening mee gehouden enkel en alleen omdat het bestaan van deze feitelijke toestand ontkend wordt. Immers, op basis van een summier onderzoek en op basis van verklaringen van de Slowaakse overheid, gaan de beide instellingen er van uit dat er helemaal geen problemen zijn in Slowakije, dat er slechts sporadisch gebruik van geweld is.

Zij gaan dan ook uit van de veronderstelling dat alle asielaanvragen van zigeuners economisch geïnspireerd zijn, niet politiek.

Het is met die bevooroordeelde houding dat alle asielaanvragen beoordeeld worden.

Er is daarenboven sprake van machtsmisbruik wanneer extra krachten worden ingezet met het enige doel alle asielaanvragen in versneld tempo af te werken met het doel alleen maar negatieve beslissingen te nemen.

Er is nog meer sprake van rechtsmisbruik wanneer blijkt dat de overheid speciale maatregelen neemt om te verhinderen dat nog ROMA-zigeuners naar België zouden komen. De grenzen worden speciaal voor deze bevolkingsgroep afgesloten. Ook worden speciale verwijderingsmaatregelen genomen.

Dit alles heeft als gevolg dat een serene en onbevooroordeelde behandeling van de zaak onmogelijk is geworden.

2.3. Onvoldoende motivatie

Het relaas van de verzoekster is vrij ernstig. Zij is van Slowaakse origine, dus niet van Roma-origine. Zij is echter wel een relatie begonnen met een man van Roma-origine. Omwille van die relatie heeft zij zeer ernstige problemen gehad.

Verzoekster besloot te vluchten omdat zij het geweld om zich heen zag toenemen en omdat zij moest vaststellen dat de overheid niets deed om dit geweld te doen stoppen. Meer zelfs, in vele gevallen was de politie medeplichtig aan het geweld.

De bestreden beslissing stelt dat het duidelijk relaas van verzoekster zou weerlegd zijn door tegenstrijdige verklaringen.

Dit is niet het geval. De beweerde tegenstrijdigheden zijn eerder miniem en dus normaal te noemen.

Er kan zeker geen rekening gehouden worden met de verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken. Het verhoor op deze dienst is niet ernstig te noemen. Alles moet zeer vlug gaan, er is geen goede tolk aanwezig. De tegenstrijdigheden met de verklaringen van haar vriend zijn eerder miniem. Wanneer twee of meer mensen dezelfde traumatische ervaringen hebben gehad, zal het relaas achteraf steeds verschillen.

2.4. Miskenning Conventie van Genève

De bestreden beslissing stelt dat er geen ernstige en aantoonbare gronden zijn voor een vrees van een schending van de Conventie.

Dit klopt niet.

Uit het relaas van verzoekster blijkt duidelijk dat er reeds een schending geweest is. Er is sprake van o.a. mishandeling door extreemrechtse elementen.

De overheid is hieraan schuldig, moedigt dit alles aan, organiseert het zelfs. Verzoekster kan dan ook geen bescherming zoeken bij de overheid.

Bij een terugkeer, al dan niet gedwongen, zullen er nog meer schendingen zijn. Dit staat vast, gelet op het extreem-nationalisme dat in Slowakije heerst. Zigeuners zijn niet meer welkom, zeker niet diegenen die zijn weggegaan. Alle bezittingen zijn afgenomen.”.

Overwegende de middelen qua inhoud identiek zijn aan hetgeen xxx, vriend van de verzoekende partij, als middelen heeft ingeroepen tegen de hem betreffende beslissing, die gesteund was op dezelfde feitelijke gegevens; dat het beroep van xxx tegen de hem betreffende beslissing in de zaak met het nr. A 101.263/XIV-2419 met ‘s Raads arrest nr. 118.339 werd verworpen; dat de verzoekende partij in de huidige zaak geen belang meer kan laten gelden bij dezelfde middelen; dat de middelen onontvankelijk zijn;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op veertien april tweeduizend en drie, door :

de HH.	C. ADAMS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. MILOJKOWIC. **C. ADAMS.**